

Патријарх Порфирије служио помен невино пострадалим основцима у ОШ “Владислав Рибникар” (ФОТО/ВИДЕО)

После вечерњег богослужења у Храму Светог Саве на Врачару, 04. маја 2023. године, Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије служио је помен невино пострадалим основцима и раднику ОШ “Владислав Рибникар”, уз саслужење Високопреосвећеног Митрополита преспанско-пелагонијског г. Петра из Македонске Православне Цркве – Охридске Архиепископије и Преосвећеног Епископа марчанског г. Саве, викара Патријарха српског.

Помену су молитвено присуствовали Преосвећена господа Епископи: ремезијански Стефан, хвостански Алексеј, новобрдски Иларион, јегарски Нектарије, липљански Доситеј и топлички Петар; архимандрити: Нектарије главни секретар Светог Архијерејског Синода, Данило директор Патријаршијске управне канцеларије и Василије (Костић); бројно свештенство Архиепископије београдско-карловачке, министар просвете Републике Србије г. Бранко Ружић и директор Управе за сарадњу са црквама и верским заједницама г. Владимир Рогановић, као и многобројни верни народ.

У свом обраћању, Патријарх Порфирије је рекао да би најбоље било да у овом

тренутку молитвено ћутимо, да се погрузимо у дубини свога бића, у своју душу и да ту, пред лицем Божијим, коленопреклоно молимо Господа да буде милостив свима нама. Наравно, да се молимо за покој трагично, невино пострадалих. Сви смо најпре били суочени са неверицом, па смо онда кренули да анализирамо на социолошком плану, на психолошком плану, да тражимо одговоре, да тражимо одговорне. Међутим, живот је скупа, најскупља ствар. То је дар Божији и сваки покушај да на површини нашег постојања нађемо одговоре, у најмању руку одвешће нас у погрешном правцу. Знамо да је човек духовно биће и ако се не погрузимо на нулту тачку, свако од нас своју, свога постојања и не станемо пред лице Божије и ту у Његовом лику као у огледалу не видимо себе, нећемо доћи не само до утехе и до решења, него ни почетног слова азбуке одговора. Тражимо одговорне, изузимајући себе онда када нисмо укорењени у духовном темељу. Али, ако не осећамо овакве трагедије као заједничку трагедију у којој учествујемо, како са једне стране у болу и нади, с друге стране и у одговорности, ко може себе да изузме од одговорности да буде бољи и да својом добротом доприноси да сви заједно будемо бољи? Ко је одговоран? Сви смо одговорни. Ја први, јер сигурно се нисам довољно Богу молио за свој народ, сигурно нисам учинио много тога што сам требао да учиним да будем бољи и да би као бољи и свом народу био бољи. Дакле, овде се ради о дубинском проблему, о корену на којем треба све да се зида и из којег треба све да израста.

th: 0px;

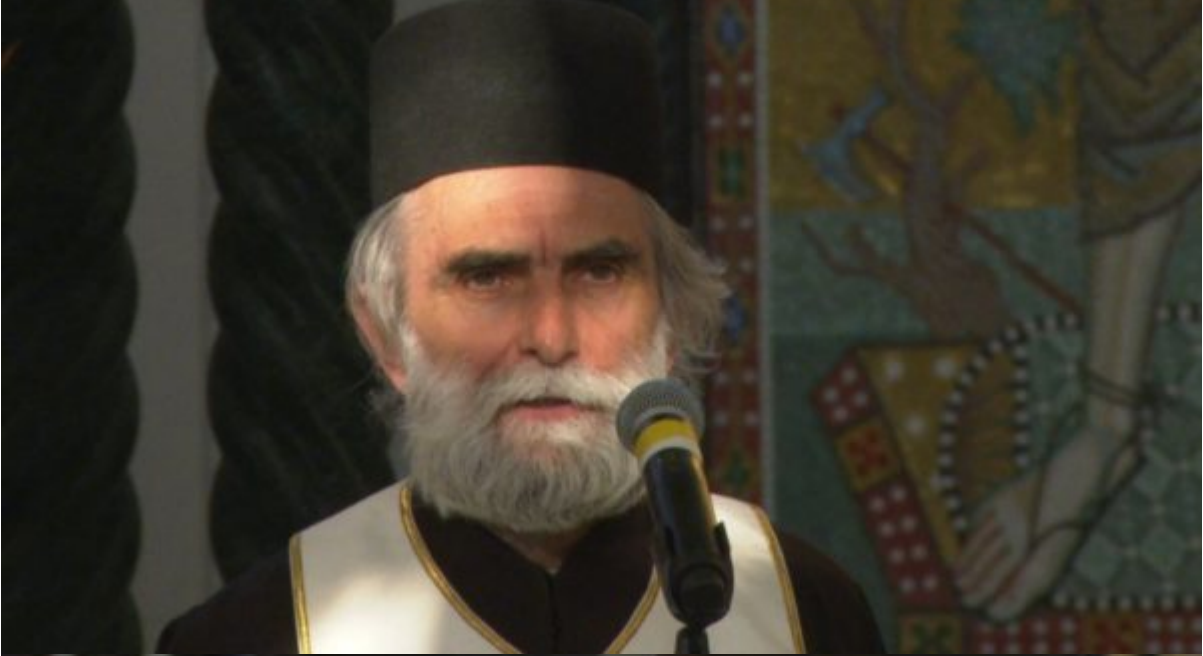

tvhram.rs